

den enkelte forskers egne interesser og muligheder. Herved får alle dispositioner let karakter af at være interimistiske og engangsforanstaltninger. Forskerens arbejdssituation som helhed tillader ikke virkeligt forpligtende kontrakter. Lad mig i denne forbindelse fremhæve, at hvis erhvervsvirksomheder møder tilbageholdenhed hos forskere overfor forpligtende kontrakter, er der ikke altid tale om uvillighed eller udygtighed, men dette kan skyldes de foreliggende arbejdskonditioner. Det nævnte solistløb får efter min mening hurtigt en mætningsgrænse, der nok ligger nogenlunde på det nuværende aktivitetsniveau, som jeg ud fra en mere sammenfattende betragtning tidligere har betegnet som værende katastrofalt lav.

Ønsker man at arrangere sig professionelt for i bredere omfang at kunne præstere kontraktarbejde på de højere uddannelsesinstitutioner, må man gå betydeligt mere seriøst til værks end som beskrevet ovenfor. En anden måde kræver imidlertid politisk vilje og handlekraft, idet der må etableres nye organisatoriske rammer og mekanismer, som passer til kontraktarbejde!

Først og fremmest må sådanne rammer vedtægtsmæssigt og økonomisk udformes, således at det bliver muligt at tilvejebringe den dynamik og målbevidsthed, som er en forudsætning for, at der kan præstere forsknings- og udviklingsarbejde af en sådan værdi, at en rekvirent er villig til at betale omkostningerne herfor.

Det vil være helt nødvendigt at tilvejebringe et ledelsessystem med klare ansvars- og kompetencefordelinger med en kontinuitetsperiode, som tåler sammenligning med personalets ansættelsesperioder og med projekternes løbetid. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig andre ledelsesformer end dem, der sættes ind på tilsvarende opgaver i udlandet.

Kontraktarbejde i lidt større format vil typisk omfatte projekter som er flerårige, og som i kortere eller længere tidsrum kræver flere personers indsats samtidig. Dertil kommer, at den meget hårde konkurrencesituation, som erhvervslivet befinder sig i, medfører, at der udbydes en mængde interessante forsknings- og udviklingsprojekter, men ofte kræver et samarbejde om disse, at der mellem den pågældende virksomhed og institutionen indgås fast pris-/fast tid-aftale. Når man dertil lægger forarbejde vedr. projekt-

formulering og -planlægning samt klarlægning af juridiske forhold omkring projekter, personaleansættelse og -administration, tror jeg det er indlysende, at der til indgåelse af større aftaler kræves et organisatorisk system, der er udformet til at stimulere og på ansvarlig vis at bære disse.

Videre kræver en større indsats på kontraktarbejde, at der er et permanent administrativt system, som kan styre forhold, som vedrører likviditet, afregning, kreditforhold, tab, kalkulation, køb, salg, konkurrenceforhold, markedsføring etc.

En række forhold som det derudover er meget vigtigt at få ordnet i forbindelse med mere permanente rammer for kontraktarbejde er hele personalespørgsmålet. Det skal være muligt at ansætte, aflønne og stillingsmæssigt placere senioringeniører og andre på vilkår, der svarer til de opgaver, de gøres ansvarlige for at løse, og som modsvarer erhvervslivets personalesituation. I modsat fald bliver det ikke muligt at fastholde en rigtigt sammensat, permanent stab af projektingeniører. Men også det fastsatte videnskabelige personales forhold til kontraktarbejde bør klargøres. F. eks. må der på fuldt legal og aftalemæssig vis åbnes mulighed for at fastansatte kortere eller længere perioder, evt. på deltid ansættes i en organisation for rekv. arbejde og på en sådan måde, at den såkaldte meriteringsproblematik er tilgodeset.

Uden at kunne gå i dybden her i dag mener jeg dog helt klart, at det kan lade sig gøre at organisere kontraktarbejde under tidsvarende rammer på vore højere undervisningsinstitutioner. Det der først og fremmest kræves i dag er en politisk handlekraft og vilje, som medfører et initiativ udefra set i forhold til læreanstalterne. Jeg er overbevist om, at det på denne basis kan lade sig gøre at designe et system der bliver tilfredsstillende såvel set fra erhvervslivets som fra det offentliges synspunkter. F. eks. burde der på DtH etableres 3-4 interdisciplinære kontraktforskningsinstitutioner med en ledelsesform, der svarer til de opgaver, der skal løses. Kontraktforskningsinstitutionerne skal svare til aktuelle problemområder (projektkategorier) såsom: Energiområdet, det kemi teknologiske område, det mekanisk teknologiske område og det datatekniske (EDB)/teletekniske område.